

„Kruisbessen inmaken, mijnheer Hofland.”

„Dat lijkt mij een aardig werk. Duurt het lang?”

„O zeker! mijnheer Hofland, den heelen morgen wel. Zij moeten braaf opkoken, ziet u. Maar waar is nu het nieuws?” ging zij voort, toen hij opstond en naar den ketel trad, de verschillende handgrepen van het konfijten met

„Wat doet u daar, juffrouw Mientje?”

zooveel ernst volgend, als ware Mientje bezig het Haarlemmermeer te dempen. Hij begon zijn verhaal, met weinig overtuiging, eenigszins verlegen zelfs, daar het den indruk kon maken als ware hij met zoo weinig belangrijk nieuws komen aanzetten, alleen om Mientje te spreken. Dit gevoel verminderde niet, toen hij bespeurde hoe ook het meisje de mededeeling van niet overwegend gewicht scheen te achten; meer beleefdheidshalve dan uit overtuiging, naar het

hem voorkwam, vroeg zij: „De prinses aangehouden, zegt u? En wat heeft ze misdaan?” Hij moest nu doorvertellen, en vertelde door, toen de kanarievogel, steeds vleugelkleppend en hoofdknikkend, een nieuw wijsje aanhief:

Amarilletje, mijn vriendin. Hofland keek op. Hij was niet muzikaal; zoo vaak er op officiersfeesten gezongen werd, gaf men hem in overweging, liever met een kurk op de tafel te accompaneeren, teneinde eene gewenschte harmonie mogelijk te maken. Maar een zijner korporaals floot den ganschen dag dat wijsje, en zoo kende hij het van buiten. „Is dat niet *Amarilletje, mijn vriendin*, juffrouw Mientje?” vroeg hij.

„Ja,” antwoordde Mientje, „dat is *Amarilletje, mijn vriendin*, mijnheer Hofland.” Zou zij het gesprek terugbrengen op de prinses, of hem laten doorgaan over *Amarilletje*? Zij besloot het laatste. Hofland had eene fraaie tirade klaar, voor het geval hij Mientje eens alleen mocht ontmoeten, maar nu dit geval zich voordeed, weigerde de tirade dienst; hij kon haar met den besten wil niet aan *Amarilletje* vasthaken. „Zijn er nog veel meisjes,” vroeg hij, „die *Amarilletje* heeten?” Mientje geloofde het niet; zij had er ten minste nooit